

Hồi 16

Côn Luân song tiên

Tiếng cười của Văn Đồng chưa dứt đã thấy ba bóng người hạ mình trước Thanh Linh thánh quán. Mọi người chưa kịp kinh ngạc thì lẹ như chớp ba bóng ấy cũng đã rơi đến trước mặt mọi người.

Người đứng giữa là một cụ già tuổi đã quá trăm, mày dài, đầu sói, râu bạc phủ ngực, mình mặc áo vải gai, thần thái nhu hòa, nhưng khiến ai nấy cũng điều khiếp sợ.

Người đứng bên mặt cũng là một cụ già, đôi mắt sáng như sao, mặt trắng tợn đòi phần, ba chòm râu đen buông xúi đến ngực, mặc áo màu xanh nhợt cốt cách như tiên nhân hạ phàm.

Còn người đứng bên trái thân thể cao to. Mặt đỏ áo xám thần thái uy mãnh lạ thường.

Ba người vừa có mặt trừ Văn Đồng là người tỏ vẻ kinh ngạc ra, bên phái Nga Mi ai nấy đều tỏ ra vui vẻ.

Chỉ có Hạng Vũ cùng Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn giựt mình, lẩm bẩm:

- Không ngờ việc này đã kinh động đến hai vị lão tiên bối?

Bầu không khí trầm lặng giây lát. Văn Đồng đột nhiên hỏi cụ già mặt áo xám:

- Sao các cô nương không cùng với tiên bối đến đây?

Thì ra cụ già mặt đỏ áo xám ấy chính là Khương Trạch nghe hỏi vội cung thân đáp:

- Việc này nói ra thì dài. Xin cho lão hủ giới thiệu Chương môn nhân với nhị lão tiên bối này trước đã.

Văn Đồng chỉ hừ một tiếng, trong lòng đang suy đoán chủ ý của Khương Trạch cùng nhị vị lão nhân này đến để làm gì...

Khương Trạch vui vẻ chỉ về phía cụ già đứng giữa nói:

- Vị này họ Công Tôn tên Khước Câu, võ lâm thường tặng “Nam Cực lão sĩ” nhưng... trong giới võ lâm chỉ cần nói đến tên “Côn Luân song tiên” thì không ai mà không kính nể...

Lời chưa dứt đã bị tiếng cười ha hả của Công Tôn Khước Câu lấn át.

Nam Cực lão nhân Công Tôn Khước Câu ngưng cười, mặt liền nghiêm nghị nói với Văn Đồng:

Lệnh sư tổ trong lúc còn tại thế, thường có qua lại với lão phu, đến ngày đại lễ vu qui của lệnh đường, lão phu cũng đã uống qua ly rượu mừng, ôi!...

Nói đến đây lão nhân bỗng thở ra một tiếng vẻ mặt âm đạm tiếp:

- Không dè một môn phái uy chấn võ lâm như thế, mà phải bị hủy diệt trong tay lệnh tôn...

Đôi mắt Văn Đồng đỏ hoe, cung tay thi lễ nói:

- Lão tiên bối xin chớ hi hoài. Văn bối đã lập thế quyết rửa cho được thù, trùng hưng “Thiệt Cốc môn”.

Nói đến đây chàng đưa tay chỉ sang Thiệt Cốc môn tiếp:

- Đêm nay người này phải trả nợ máu. Xin lão tiên bối vì văn bối lượt trận, hầu giúp thanh thế, không hiểu lão tiên bối có vui lòng cho chăng?

Phải hiểu Văn Đồng thông minh hơn người e “Côn Luân song tiên” đến giúp cho phái Nga Mi, nên thừa cơ thốt lời ngăn chặn trước.

Nam Cực lão nhân nghe nói, tỏ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Ủa! Chẳng lẽ sự việc năm ấy, Huyền Hạc đạo trưởng cũng có tham dự sao?

Văn Đồng giận dữ nói:

- Đúng vậy.

Lúc ấy, Phù Trần, Phù Xu nhị tử cũng đã dắt Huyền Hạc đạo trưởng đến trước mặt “Côn Luân song tiên” ra mắt.

Phù Xu thở ra nói:

- Hiện giờ hai bên đang tranh chấp đã đến lúc phải động vũ để giải quyết.

- Mong nhị vị lão ca tìm cách điều đình hộ cho!

Văn Đồng trầm giọng:

- Dù cho là ai, việc điều đình cũng thành vô hiệu, khỏi cần nhiều lời vô ích!

Nam Cực lão nhân mỉm cười nói:

- Lão phu muốn biết câu nói của thiếu hiệp có hàm ý gì?

Văn Đồng lạnh lùng:

- Dù cho Huyền Hạc đạo trưởng có đưa ra chứng minh rằng ông ta không giết Tam Thúc của tại hạ, nhưng với lối ý chúng hiệp cô, vô cớ gây sự, tội ấy cũng không khỏi chết, lão tiên bối nghĩ như thế nào?

Phù Trần Tử nãy giờ đứng im lặng, đột nhiên lên tiếng nói với Huyền Hạc đạo trưởng.

- Sự việc năm ấy như thế nào, ngu thúc chưa từng nghe qua, sao sư diệt không kể rõ một phen để cho Công Tôn, Thái Sử nhị huynh dễ bề phán đoán.

Huyền Hạc đạo trưởng nghĩ ngợi giây lâu, rồi đem việc cũng vì chánh nghĩa võ lâm, trợ giúp Yến Sơn đại hiệp Triệu Quỷ vì bạn phục thù, cùng việc tra hỏi “Chu Tước Hoàn”, mới đến “Cửu Hoa sơn trang” hỏi tội Càn Khôn Thủ Triệu Chấn Cương, và sự việc sau này xảy ra thế nào, nhứt nhứt thuật rõ cho song tiên nghe cả.

Nam Cự lão nhân nghe xong, gật gật đầu nói:

- Huyền Hạc hiền điệt! Đó là người có lỗi rồi.

Thiệt Cốc môn sững sờ, khẽ hỏi:

- Văn Bối có nơi nào chẳng phải lão tiên bối chỉ cho.

Nam Cự lão nhân nghiêm trang nói:

- Hiền điệt là Chương môn của một đại phái đâu có thể vì một lá mật thơ không tên không tuổi lại gây ra việc ấy...

Huyền Hạc Chân Nhân vội phân biện:

- Lúc ấy, Đức cao trọng vọng như Thiếu Lâm Tinh Huệ đại sư xem qua bức thư ấy còn công nhận là có thể tin được. Hơn nữa, căn cứ theo hành động hàng ngày của Càn Khôn Thủ Triệu Chấn Cương mà phán đoán, mọi người đều không nghi ngờ gì cả...

- Im mồm! - Văn Đồng hét lớn, ngăn lời nói tiếp của đạo trưởng - Nề mặt Công Tôn tiên bối tại hạ mới để cho người có cơ hội giải thích, nhưng cấm không được nói bậy phê bình đến tiên phụ!

Thiệt Cốc môn nói:

- Lịnh tôn trước kia hành vi như thế nào nhân vật giang hồ thầy đều biết cả. Nếu thí chủ không tin có thể đi điều tra.

Nam Cự lão nhân vội vả chặn lại nói:

- Thôi được rồi, chớ nên nói nữa dù sao với tội gây sự ấy hiền điệt không thể chối cãi được.

Văn Đồng nhìn sang Huyền Hạc cười nhạt:

- Thế nào? Còn không mau đến đây chờ chết.

Nam Cự lão nhân khoát tay mỉm cười nói:

- Nga Mi chương giáo tuy tội không thể chối cãi, nhưng chưa đến đời phải chết...

Văn Đồng phẫn nộ:

- Nói vậy tánh mạng của Tam Thúc vẫn bối, ai đền mạng!

Nam Cự lão nhân vẫn mỉm cười:

- Xin thiếu hiệp chớ nên nóng, lão phu đã có cách!

Đoạn mặt ông trở lại nghiêm nghị, trịnh trọng nói:

- Lão phu đã nghĩ ra một phương pháp để giải quyết việc này không hiểu thiếu hiệp có nể mặt lão phu mà tạm thời gác lại việc tìm thù với phái Nga Mi chẳng?

Văn Đồng nghe nói còn đang suy nghĩ bỗng nghe bên tai có tiếng văng vẳng của Khương Trạch dùng lối “Truyền Âm Nhập Bí” nói:

- Thừa Chương môn nhân nhị vị “Côn Luân song tiên” này vốn là bạn chí giao của lệnh tổ trước kia, hơn nữa tánh tình chánh trực vô tư, tuyệt đối không binh phái Nga Mi đâu Chương môn nhân nên ưng thuận thì hơn.

Văn Đồng nghe nói, vẫn gục đầu suy nghĩ giây lâu mới lên tiếng:

- Lão tiên bối chi mạng đáng lẽ phải tôn kính song việc này không phải tầm thường, nên văn bối đợi nghe phương pháp của tiên bối đưa ra trước đã rồi mới quyết định tuân mạng hay không?

Nam Cực lão nhân cười ha hả nói:

- Được! Được! Thiếu hiệp cứ yên tâm, bảo đảm không thiệt thòi đâu!

Đoạn ông ta quay sang Thiết Cốc môn nói:

- Ý của hiền tế thế nào?

Thiết Cốc môn cung thân đáp:

- Mọi việc đều vâng theo ý của tiên bối.

Nói dứt đạo trưởng quay sang Văn Đồng ôn tồn:

- Đem sương gió lạnh, xin mời thí chủ nể mặt, di giá vào Thánh quan dùng trà?

Văn Đồng khẽ gật đầu:

- Thiết Cốc môn ra lệnh cho Cửu đại hộ pháp lui vào nghỉ ngơi, đoạn cùng Văn Đồng theo sau Phù Trần, Phù Xu nhị tử và “Côn Luân song tiên” đi vào Tam Thanh bảo điện phân ngôi chủ khách an tọa.

Tiểu đạo đem trà thơm lên dâng.

Nam Cực lão nhân đợi cho Huyền Hạc mời uống trà xong mới bắt đầu lên tiếng:

- Phương pháp của lão phu này chủ yếu là việc Nga Mi chương giáo có từng giết Vương Khôi hay không, rồi sau này mới giải quyết được đoạn án vây đánh Cửu Hoa sơn trang...

Nói đến đây, mặt ông nghiêm nghị tiếp:

- Việc giữa Vũ Văn thiếu hiệp cùng Nga Mi chương giáo chẳng qua là việc chưa rõ sự chết sống của Vương Khôi mà thôi, và việc này theo sự suy xét của

lão phu. Nga Mi chương giáo thật tình phải huy động hết lực lượng, tìm kiếm cho ra nguyên nhân của cái chết ấy, để định tội lỗi thuộc về ai. Đồng thời lão phu cũng gấp rút phát thiệp mời các đại môn phái trên giang hồ, tụ hội nơi Côn Luân đặng cùng phân đoán vụ án sáu năm về trước.

Nói dứt ông ta quay sang Văn Đồng hỏi:

- Thiếu hiệp nhận thấy biện pháp của lão phu thế nào?

Văn Đồng đáp:

- Hẳn nhiên là được, nhưng về thời gian phải có nhất định.

Thiết Cốc môn khẩn khái nói:

- Bần đạo xin hẹn trong vòng nửa năm, nếu không tìm được tin của lệnh thúc, bần đạo nguyện chết để đền tội.

Văn Đồng nói:

- Được, chúng ta một lời quyết định.

Nam Cực lão nhân vui cười ha hả.

- Hay lắm! hay lắm! Vậy ngày hội võ lâm tại Côn Luân, lão phu sẽ định vào nửa năm sau đây...

Vừa nói ông ta vừa bấm đốt tay tính.

Sang năm vào ngày rằm tháng giêng. Nguyên tiêu giai tiết, lão phu sẽ kính hầu nơi núi Côn Luân, vậy chư vị nơi đây khỏi cần phái thiệp nữa rồi!